

הריקוד השמח

היה פעם מלך שאסר על האנשים לשמוח.
הוא אמר "אם אנשים שמחים, הם לא עובדים".
כדי להיות בטוח שאנשים לא ישמחו הוא הוציא חוק.
בחוק נאמר "לא לשמוח!"

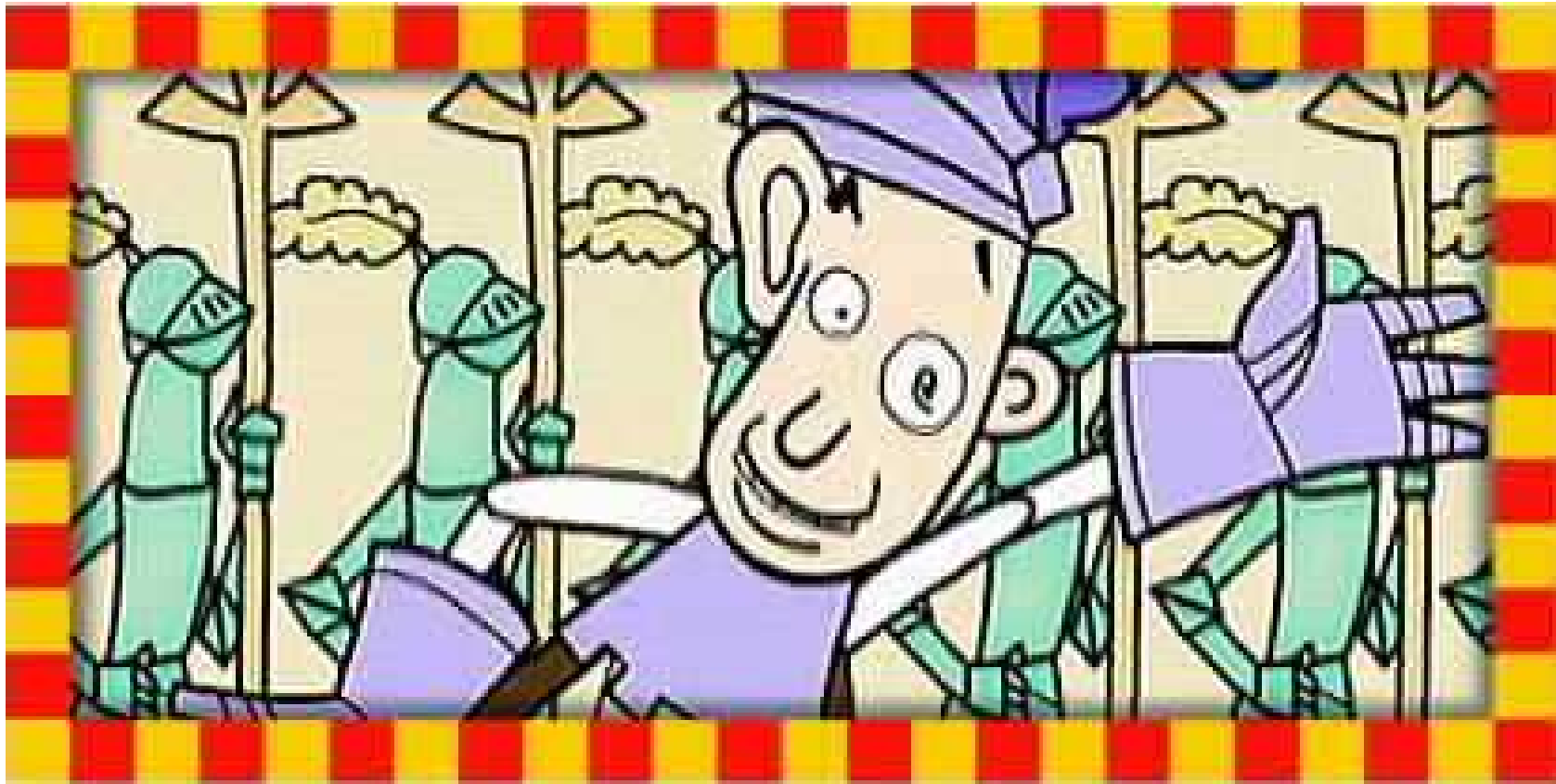
כדי להזכיר לאנשים את החוק, המלך הורה לשים שלטים
"לא לשמוח"
בכל הממלכה. ולכן איש לא שמח, וכולם היו עצובים.

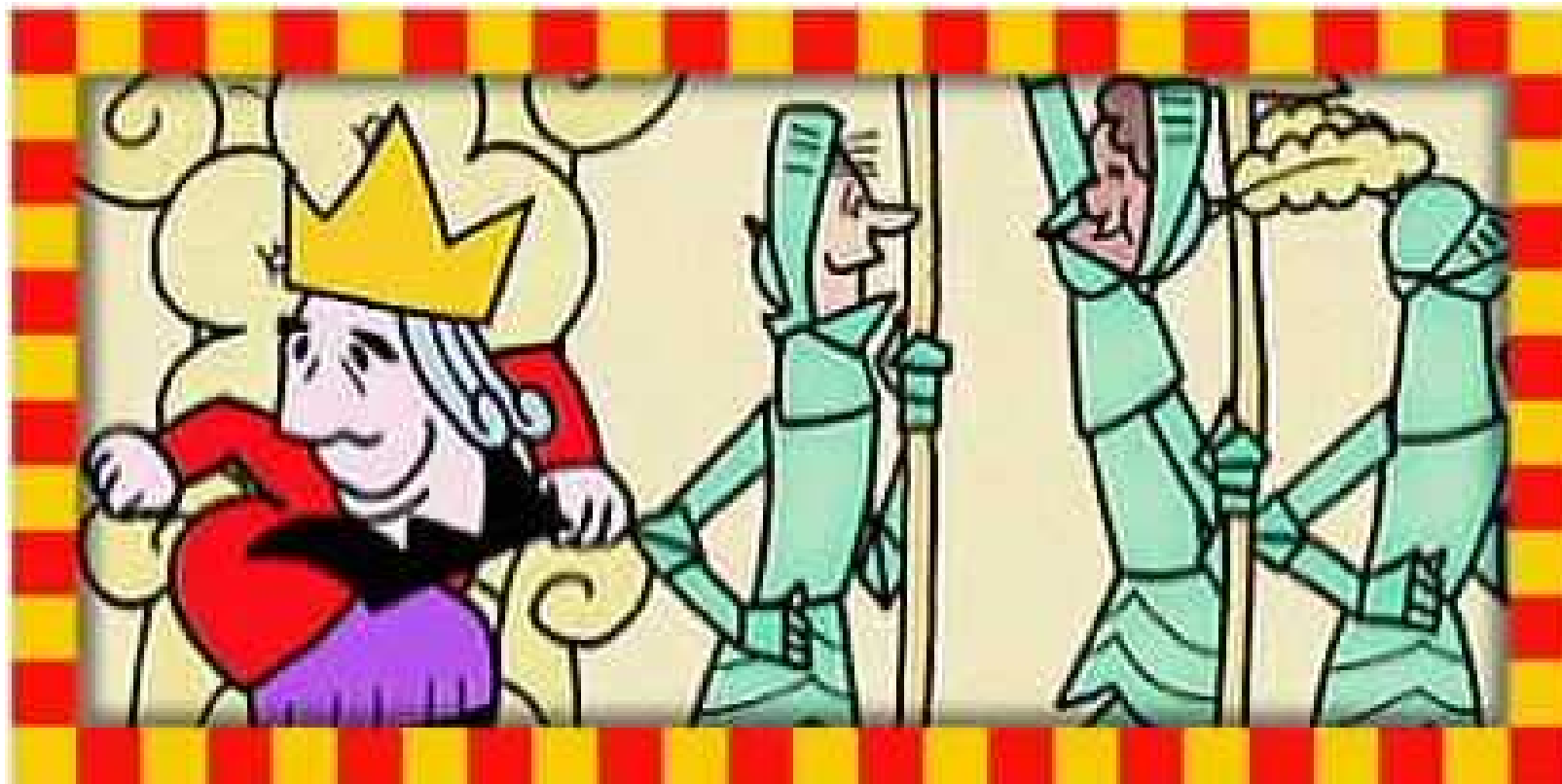
יום אחד הגיע לממלכה אביר בשם שמחה.
הוא אמר
"אני, האביר שמחה רוצה לרקוד את הריקוד השמח שלי"

המלך נענע בראשו.
"לא אסכים שתרקוד" אמר
"כי לרקוד זה לשמוח. ואצלנו ישנו חוק "לא לשמוח!"

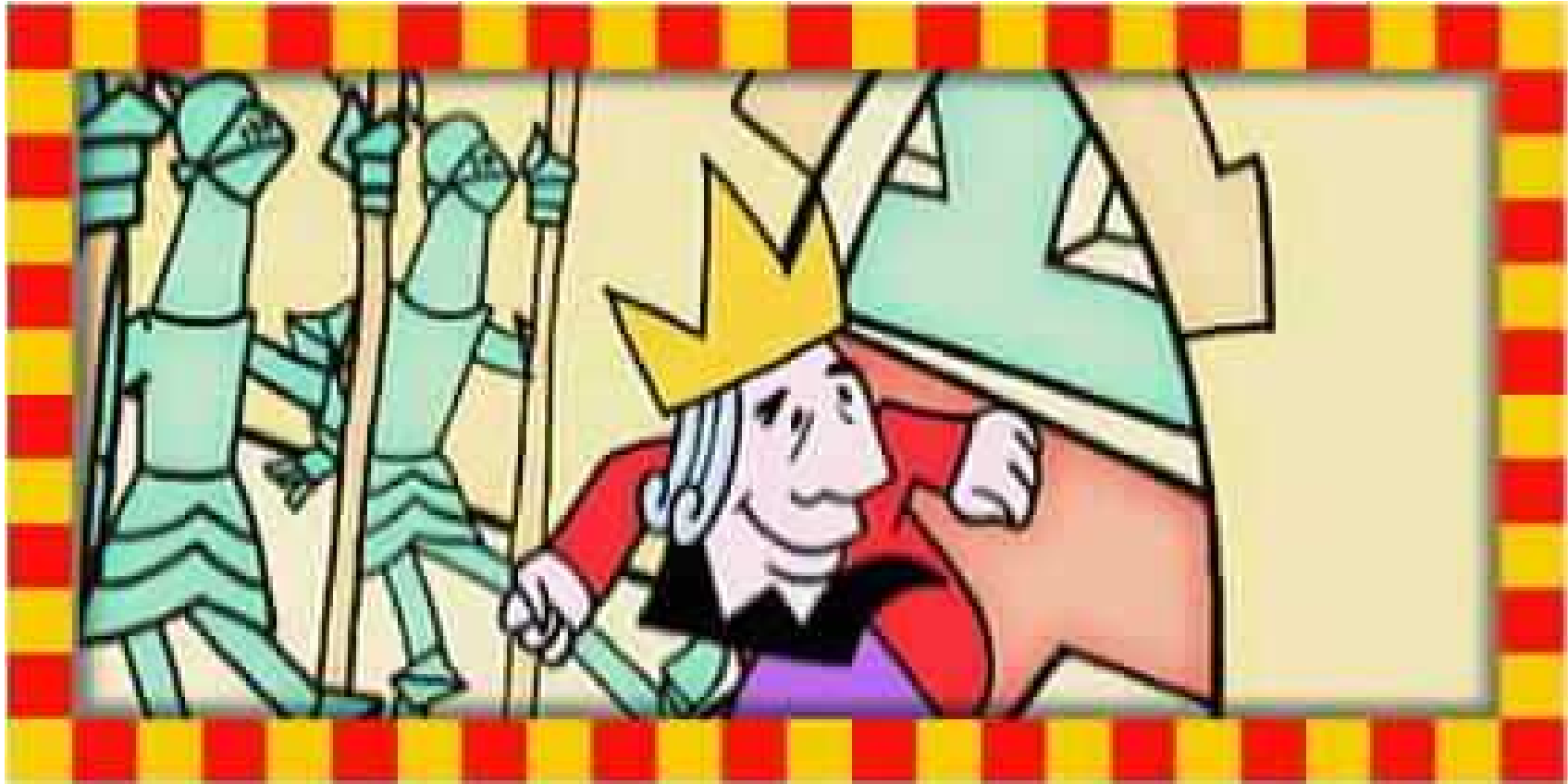
האביר שמחה חשב רגע ואחר כך אמר
"טוב, לא ארקוד את הריקוד השמח שלי שנראה כך"
ולפני שהמלך יכול היה לעצור אותו הוא התחיל לרקוד את הרקוד השמח,
כדי להראות למלך איזה רקוד הוא לא ירקוד!

ואיזה ריקוד שמח זה היה.
מיד כולם התחילו לרקוד, אפילו המלך.
רקדו אופי לחם.
רקדו בוני העגלות
רקדו מאמני סוסים
רקדו עושי נקניקים!

זה היה נהדר. כולם שמחו.
אבל מה עם העבודה?
האם כולם הפסיקו לעבוד. לא! בוודאי שלו.
המלך ראה שכולם אפו יותר לחמים,
בנו יותר עגלות,
אמנו יותר סוסים
ועשו יותר נקניקים..

ואז המלך, שבעצמו אהב מאוד לרקוד, שינה את החוק
ובחוק החדש אמר "שמחו כאשר אתם עובדים".
וכולם בממלכה שמחו תוך כדי העבודה מאז ועד היום.